

Arrest

nr. 91 786 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Sarah RONSE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, A.A.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.A.(...), verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Yezide afkomst te zijn. U werd op 13/03/1986 geboren te Tbilissi en bent gehuwd met B.R.(...) (OV 7.518.072). Op 16/02/2012 bracht uw vrouw volgens de Yezide traditie eten naar de bureu. Onderweg werd ze echter door 4 dronken Georgiërs tegengehouden. Ze sloegen het eten uit haar handen, beledigden en vernederden haar. Een buurjongen kwam u zeggen dat uw vrouw op straat werd lastiggevalen. U ging er naartoe en werd ernstig geslagen. Ook uw vader die probeerde tussen te komen werd ernstig toegetakeld. Hij werd met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht en de politie kwam ook ter plaatse. In de namiddag ging u met uw moeder klacht indienen bij de politie. Ze wilden echter, omwille van uw Yezide achtergrond, uw

klacht niet behandelen. Diezelfde avond vielen 3 van de 4 personen die uw vrouw hadden lastiggevalen uw huis binnen. Ze sloegen het meubilair kapot en stelden dat u een week tijd had om het land te verlaten, zoniet zou men u vermoorden en uw huis in brand steken. Het bleek dat het om politieagenten ging. De dag nadien vertrok u met uw vrouw naar haar schoonouders. Daar kwam u te weten dat de mannen nog naar uw huis waren gekomen en naar u hadden gevraagd. Uw schoonvader merkte ook verdachte personen op in de buurt van zijn huis. Hij stelde dat het voor iedereen veiliger zou zijn mochten u en uw vrouw bij een vriend van hem onderduiken. Hierna verbleef u samen met uw vrouw nog een maand bij de vriend van uw schoonvader. Op 23/05/2012 vertrok u samen met uw vrouw vanuit Georgië naar Istanboel vanwaar jullie samen naar België doorreisden. Jullie kwamen er op 01/06/2012 aan en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen van de 4 politieagenten die uw vrouw hadden lastiggevalen en u met dood hadden bedreigd omwille van jullie Yezide afkomst. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden er talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties in jullie asielrelaas vastgesteld die aan de kern van jullie vervolgingsvrees raken.

Zo verklaarde u dat de ambulance na de vechtpartij kwam om uw vader naar het ziekenhuis te brengen (CGVS p.7, 10). Uw vrouw stelde echter dat uw vader met de auto van de burens naar het ziekenhuis werd gebracht en dat er geen ambulance was gekomen. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd bleef ze bij haar versie van de feiten waarmee ze de tegenstrijdigheid bevestigt (CGVS vrouw p.4). Voorts verklaarde u dat 2 politieagenten na de vechtpartij kwamen. Opmerkelijk gezien kon u niet zeggen of ze in uw huis waren geweest (u dacht van niet) noch of ze met de burens hadden gebabbeld. U had toen niet met de agenten gesproken noch had u ze gezien (CGVS p.6, 10). Uw vrouw stelde echter dat er na de vechtpartij 3 politieagenten naar jullie huis kwamen en dat u er wel mee had gepraat (CGVS vrouw p.4-5). Toen u met de verklaringen van uw vrouw geconfronteerd werd kon u zich niet herinneren dat er 3 agenten naar uw huis kwamen en bleef u erbij dat u ze nooit hebt gezien (CGVS p.11). Bijgevolg kan er geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden worden gegeven daar u duidelijk aangeeft deze agenten niet te hebben gezien terwijl uw vrouw stelt dat ze in jullie huis zijn geweest en dat u ermee had gepraat. Bijgevolg is het dan ook niet geloofwaardig dat u zich dit niet zou herinneren. Bovendien stelde u dat de politie zou zijn gekomen vooraleer u een klacht op het politiekantoor indiende terwijl uw vrouw stelde dat u deze klacht indiende vooraleer de agenten naar uw huis kwamen (CGVS p.6, 10, CGVS vrouw p.6). Voorts werd er ook een tegenstrijdigheid aangaande de klacht zelf vastgesteld. U gaf aan dat uw klacht niet werd aanvaard door de politie (CGVS p.5). Uw vrouw dacht echter dat uw klacht wel werd aanvaard. Toen zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd kon ze hier geen verklaring voor geven (CGVS vrouw p.6).

Ook over de inval door de belagers (die ook tot de politie behoorden) van uw vrouw werden tegenstrijdigheden vastgesteld. In eerste instantie verklaarde u dat 3 van de 4 belagers uw huis waren binnengevalen en hadden geëist dat u het huis binnen een week zou verlaten (CGVS p.4). Later in het interview stelde u dan weer dat alle 4 de belagers die avond uw huis waren binnengevalen. Toen u met uw eerdere verklaring hieromtrent werd geconfronteerd stelde u dan weer dat het 3 mannen waren die uw huis waren binnengedrongen (CGVS p.6-7). Uw vrouw stelde dan weer dat ze met 4 jullie huis waren binnengevalen. Toen zij met uw verklaring hieromtrent werd geconfronteerd bleef ze erbij dat het 4 mensen betrof waardoor er ook voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring kon worden gegeven (CGVS vrouw p.5-6).

Voorts werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende de periode waarin u en uw vrouw onderdoken. In eerste instantie stelde u dat u na het incident bijna 2 maanden bij uw schoonvader verbleef waarna u nog 1 maand bij een vriend van uw schoonvader onderdook (CGVS p.2). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS stelde u echter dat u 1 maand bij uw schoonvader verbleef waarna u 2 maanden bij de vriend van uw schoonvader verbleef (vragenlijst pt. 3.5). Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u inderdaad maar 1 maand bij uw schoonvader verbleef (CGVS p.10). Bijgevolg wordt ook deze tegenstrijdigheid bevestigd.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u en uw vrouw over nagenoeg alle facetten van uw asielrelaas tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen wat dan ook de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees volledig ondermijnt.

Voorts legt geen van jullie beiden enige bewijsstukken neer om jullie asielaanvraag te ondersteunen. Niettemin kon dit redelijkerwijs worden verwacht. Zo gaf u aan dat u een klacht had ingediend bij de politie die volgens uw vrouw werd aanvaard. Niettemin legt u geen enkel bewijs van deze klacht neer. Voorts gaf u aan dat uw vader medische verzorging in het ziekenhuis kreeg voor de slagen die hij had gekregen (CGVS p.7). Ook hiervan legt u geen enkel begin van bewijs neer. Een dergelijk gebrek aan bewijsstukken is dan ook een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Ten slotte kan erop gewezen worden dat u verklaarde dat uw vervolgingsproblemen voortvloeien uit uw Yezide afkomst (CGVS p.3). Uit de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat er geen sprake is van een systematische vervolging van Yeziden in Georgië in de zin van de Conventie van Genève. De problemen van Yeziden situeren zich voornamelijk op socio-economisch vlak. Naast het feit dat uw persoonlijke verklaringen niet kunnen overtuigen blijkt uit deze informatie dat Yeziden actueel niet worden vervolgd in Georgië wat de door u verklaarde vervolgingsproblemen nog minder aannemelijk maken.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. De identiteitskaarten en de huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, R.B.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.R.(...), verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Yezide afkomst te zijn. U werd op 30/05/1985 in Tbilissi geboren. U bent getrouwd met A.A.(...) (ov 7.518.072). Omwille van de problemen die u en uw man omwille van jullie Yezidische achtergrond met 4 Georgische politieagenten hadden verlieten jullie op 23/05/2012 Georgië en gingen naar Istanboel. Vandaar reisden jullie naar België door. Jullie kwamen er op 01/06/2012 aan en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot B.R.(...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals het artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 1 (2) van het protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoekers hun relaas niet aannemelijk hebben kunnen maken. De commissaris-generaal baseert deze conclusies op een aantal tegenstrijdige en incoherente verklaringen die verzoekers afleggen en eveneens op een gebrek aan bewijs. Uit de verslagen van gehoor op het Commissariaat-generaal haalt de commissaris-generaal tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers omtrent de wijze waarop verzoekers vader naar het ziekenhuis gevoerd werd na het incident van 16 februari 2012. Ook zijn er tegenstrijdigheden vastgesteld over het aantal politieagenten die na het incident naar het huis van verzoekers gekomen zijn, de vraag of deze agenten al dan niet het huis zijn binnengekomen en met verzoeker spraken. Ook met betrekking tot de belagers die later op de avond het huis binnendrongen zijn er tegenstrijdigheden vastgesteld evenals betreffende de periode dat verzoekers bij de ouders van verzoekster ondergedoken bleven alvorens hun land van herkomst te ontvluchten.

Verzoekers pogden in hun verzoekschrift deze motieven te weerleggen, maar de Raad meent dat zij hier niet in slagen.

Wat betreft het feit dat verzoekster niet wist dat de ziekenwagen gekomen was omdat zij bewusteloos was, wijst de Raad erop dat zij meerdere malen stelt dat de burens haar schoonvader naar het ziekenhuis brachten en terug naar huis brachten omdat de ziekenwagen niet wilde komen (gehoor R.B.(...) Commissariaat-generaal p. 4). Zij stelt nergens dat zij er niet zeker van was, maar dat ze ervan uit ging dat het haar burens waren geweest die haar schoonvader naar het ziekenhuis brachten zoals verzoekers in het verzoekschrift stellen. Wanneer verzoekster tot tweemaal toe gezegd wordt dat haar echtgenoot wel zegt dat de ziekenwagen kwam om zijn vader naar het ziekenhuis te brengen, houdt verzoekster vol dat deze niet kwam en dat zij het vertelt zoals het is. Aldus kunnen verzoekers het feit dat verzoekster bewusteloos was niet gebruiken om deze tegenstrijdigheid teniet te doen.

Ook de tegenstrijdigheden betreffende de politie die na het incident van 16 februari 2012 naar verzoekers thuis kwam, pogden zij uit te leggen door enerzijds te stellen dat verzoekster bewusteloos was geweest. De Raad volgt ook hier de argumenten van verzoekers niet. Wanneer de politie na het incident langskwam in uniform om verzoekers uit te schelden aangezien ze Jezidi waren was verzoekster reeds terug bij bewustzijn. Indien verzoeker en zijn moeder pas nadien klacht zijn gaan indienen bij de politie, is het niet aannemelijk dat verzoekster hier niet van op de hoogte zou zijn omdat zij bewusteloos was geweest, aangezien ze reeds terug bij bewustzijn was toen ze de klacht zijn gaan neerleggen. Verzoekster kon misschien niet zeker zijn of verzoeker reeds voor zij terug bij bewustzijn kwam een klacht was gaan neerleggen, maar zij zou wel met zekerheid hebben moeten kunnen zeggen dat er nadat de politie kwam een klacht neergelegd werd, terwijl verzoekster tijdens het gehoor verklaarde dat zij niet wist of de klacht ervoor of erna werd neergelegd. Dit doet afbreuk nog meer aan de aannemelijkheid van het relaas.

Wat betreft het feit dat deze politieagenten enkel tegen verzoeker kwamen roepen, en dat verzoeker dit interpreteert als "geen gesprek", terwijl verzoekster dit interpreteert als "wel een gesprek", wijst de Raad erop dat verzoekster op de vraag wat deze agenten kwamen doen antwoordt: "(...)om te vragen wat er aan de hand was(...)". De Raad meent dat dit weldegelijk kan gezien worden als een gesprek met verzoeker zelfs indien ze erna enkel tegen verzoeker zouden hebben geroepen.

Wat de tegenstrijdigheid betreft over de vraag of de klacht van verzoeker en zijn moeder aanvaard werd, meent de Raad dat verzoekers er geenszins in slagen deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Verzoekster stelt weliswaar enkel dat zij ervan uitgaat dat de klacht aanvaard werd omdat ze terugkwamen, maar de Raad is van mening dat het geenszins aannemelijk is dat zij niet aan verzoeker gevraagd zou hebben hoe het op het politiebureau gelopen was en zodoende niet met zekerheid kon zeggen of de klacht aanvaard was of niet.

Ook wijst de Raad erop dat het niet aannemelijk is dat verzoekers zouden bedreigd zijn vermoord te worden indien ze niet binnen de week het land zouden verlaten, terwijl de ouders van verzoeker nog steeds op het zelfde adres in hun land van herkomst wonen (gehoor A.A.(...) Commissariaat-generaal p. 3). Uit het relaas van verzoekers blijkt namelijk helemaal niet dat er enige reden is waarom deze politieagenten verzoekers wel zouden viseren, en de ouders niet, aangezien verzoekers vader eveneens in het gevecht verwickeld was. Verzoekers stellen dat zij problemen krijgen door hun Jezidi-origine, maar dit is moeilijk verzoenbaar met het feit dat zij gevlucht zijn en de ouders van verzoeker niet. Dit maakt de aangehaalde problemen nog minder aannemelijk.

Daar waar verzoeker ter zitting een geneeskundig getuigschrift neerlegt met betrekking tot de diagnose en verzorging van zijn vader in een ziekenhuis stelt de Raad vast dat dit reeds afgeleverd werd in februari 2012 en dat er geen verband met de door verzoeker aangehaalde feiten uit blijkt.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoekers beroepen zich op de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) en halen aan dat zij hebben aangetoond dat zij in het verleden reeds vervolgd werden. De Raad wijst erop dat deze richtlijn reeds in Belgisch recht omgezet werd, zodat ze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Overigens wijst de Raad erop dat uit het bovenstaande duidelijk blijkt dat verzoekers hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt, zodat zij zich ook niet op eerdere vervolging kunnen beroepen om de bewijslast om te keren zoals bepaald in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij geen bescherming kunnen krijgen in hun land van herkomst, aangezien zij dit reeds tweemaal zouden hebben geprobeerd, maar geen gehoor kregen, wijst de Raad erop dat verzoekers hun relaas niet aannemelijk hebben kunnen maken, zodat de vraag naar de mogelijkheid voor bescherming in het land van herkomst, evenals een intern vluchtalternatief niet relevant is.

Waar verzoekers het onderzoek van F.B.(...) en M.S.(...) (stuk 3) aanhalen wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet bewijst en evenmin bewijst dit dat in hoofdte van verzoekers een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Overigens blijkt uit de CEDOCA-informatie dat Jezidi in Georgië geen vervolging dienen te vrezen of een reëel risico op ernstige schade lopen, louter op basis van hun Jezidi-origine. Verzoekers dienen aldus aannemelijk te maken dat zij om concrete redenen een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen en zij slagen hier niet in.

Verzoekers menen dat zij in ondergeschikte orde eveneens in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 b). Verzoekers menen dat het neergelegde rapport (stuk 3) aantoonde dat verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en artikel 48/4 §2 b).

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS